

Un projecte per al «Tori»

Si ens cenyim a un criteri estrictament estètic, l'interior del Kursaal, comparat amb el del Conservatori, és un recinte força convencional. A més, és pràcticament segur que, d'aquí a 90 anys, si s'hi efectua el mateix manteniment que s'hi ha fet des de la inauguració l'edifici ja s'hagi ensorrat. El Kursaal envellirà malament, com la majoria d'edificacions fetes a corre-cuita en l'època de boom constructiu. A més, el Kursaal és un teatre estret, amb caixa escènica limitada, sense colzes i amb prestacions «justetes» per encabir segons quins espectacles: una sala moderna i centrada, però amb l'handicap d'haver-se hagut d'engiponar enmig d'una illa de cases consolidada.

D'una dècada cap aquí, i amb el projecte del nou teatre en boca de tothom i ben lligat el finançament, la ciutat ha centrat els esforços a consolidar-hi l'oferta i els recursos sense recordar que la tasca que en el fons el va fer possible es va portar a l'«antic» Conservatori. Allà es va forjar la quota de públic potencial que avui permet tenir el Kursaal com a exemple d'exportació nacional. Com a conseqüència d'això, tant el Conservatori com la difunta Sala Ciutat van anar quedant relegades a un segon terme. I, òbviament, després d'una «superinversió» en infraestructures culturals, Manresa va haver de prioritzar altres inversions per davant de la dels espais escènics.

El Teatre Conservatori és un equipament amb història que mereix ser conservat i dignificat. I no només pel seu interès patrimonial centrat en l'arquitectura interior i un dels murs exteriors amb contraforts heretats de l'antiga església de sant Domènec. La sala, reequipada i amb un projecte d'enginyeria que en diagnosticà obertament les «ferides», podria ser un espai de gran utilitat com a ens impulsor i vertebrador de referència en l'àmbit creatiu i de producció des de Manresa cap a tot el món.

A part d'aquest plantejament a llarg termini —siguem francs— a molts, i tenint en compte l'oferta que hi ha actualment a la cartellera que es gestiona des del Kursaal, ens continua sabent greu que a la ciutat aterrin muntatges massa petits per a la sala gran i massa grans per a la sala petita, un espai, aquest últim que, a l'hora de la veritat, no és pas tan polivalent com semblava al principi ja que fer-lo totalment reconfigurable i al gust del consumidor, costa temps, personal i diners.

En aquest punt, precisament, és on entraria en joc aquest nou projecte per al Conservatori. Un projecte que aniria des de la dignificació veritable de l'espai renovant equips, escenari i vestidors al replantejament de l'aforament i la sonoritat per garantir la visibilitat i l'audibilitat dels espectacles des de tot el pati de butaques. Però, com apuntava, aquestes millores haurien de tenir un objectiu ben definit: l'aprofitament de la sala com a centre de creació, estatge i desenvolupament de projectes i coproduccions, així com el complement perfecte del Kursaal a l'hora de programar muntatges de format mitjà.

Si una cosa té bona la crisi, és que hi ha coses que no corren pressa i, sobre el paper, i només gastant llapis i goma d'esborrar, totes les idees són possibles. Si l'únic motiu que exposa la reordenació urbana és el d'ampliar la plaça i obrir pas a un presumpte comerç, personalment prefereixo apostar per un Conservatori transformat en un laboratori per a les arts escèniques on, paral·lelament, s'aprengué a formar-s'hi i a estimar-les.

Allà, precisament, és on s'haurien de concentrar tots els tallers, monogràfics i aules d'interpretació. En això, entitats com el Casal Familiar Recreatiu porten anys d'avantatge a l'oferta municipal i gestionada per Manresana d'Equipaments Escènics. No hi ha millor manera d'endinsar-se en el món de la interpretació i d'aprendre a apreciar l'escena que participar en un muntatge com per

exemple es Pastorets. Crec, amb el cor a la mà i per pròpia experiència, que això genera més afecció al teatre que comprar un peluixet a la taquilla del Kursaal. El ninotet produeix un plaer efímer i acaba empolsinant-se en un prestatge. Les amistats, els records i les anècdotes viscudes durant les funcions dels Pastorets queden per a tota la vida.